

Teatrul de Nord

Safu Mare

EU SÎNT TATĂL COPILOR

de Angela Bocancea

În repertoriul destul de armonios structurat al secției române, cu titluri de valoare din istoria teatrului universal, colectivul a introdus la sfârșitul stagiunii, pentru un public mai larg, și cu gustul încă în formare, piesa Angelei Bocancea, *Eu sînt tatăl copiilor*. Jucată pînă acum pe scenele din Botoșani și „Ion Vasilescu“ din București, spectacolul la Teatrul de Nord promite să aducă un succes de casă, dat fiind interesul spectatorilor pronunțat pentru melodramă și concluziile moralizatoare ale textului. Spectacolul montat aici, în regia lui Ion Deloreanu și scenografia Deliei Ioanin, abordează textul cu simplitate, și e în bună măsură sobru, nepăcătuind prin suprasolicitare spectaculară, peste limitele de susținere dramatică ale modestei scrieri. O desfășurare liniară estompează dubla fragmentare a textului în timp și spațiu, retrospectivele și inserturile epice înlănțuindu-se într-un discurs dramatic cursiv și de o monotonie ce devine aici apreciabilă, fiindcă pune surdina efectelor violente melodramatice. Din planul întii al acțiunii, personajele trec cu dezinvoltură în „timpurile trecute“, — în decorul conceput funcțional pe trei nivele, și chiar dacă regizorul nu și-a gândit evident reprezentarea în termenii unei montări distanțate, efectul de detașată participare actricească se resimte pozitiv, scăzînd la rîndul lui din încălțătura patetic colorată, a întâmplărilor din scenă.

Protagonistele, pacientele „41“ și „42“, cu alte cuvinte Carmen Petrescu — proaspătă absolventă, ce debutează cu siguranță scenică,

juicînd cu mai multă finețe acum decît în *Vrăjitoarele din Salem* (Abigail) la Casandra — și Violeta Berbiuc s-au încadrat într-un joc de relație, cele mai izbutite momente revenindu-le în scenele „comune“, de suferință împărțită și omenească căutare a adevărului fiecăruia. „Viețile paralele“ au avut însă și momente de stridență, de falsitate psihologică, dincolo de eforturile vizibile ale interpretelor de a juca sobru și reținut. O compoziție minusculă și colorată realizează Cornelia Bloos (Sora), și una mai apăsată, Viorica Suciu (Bătrînica). În rest, o distribuție destul de numeroasă a acoperit cerințele piesei, achitîndu-se corect de sarcinile actricești, dar fără strălucire. Era și greu.

M. I.

Teatrul de Stat din Oradea
— secția română —

SINGURĂTATEA TRĂGĂTORULUI LA ȚINTĂ

de Vasile Rebreanu
și Mircea Zăciu

Afișul teatrului, bogat, atît la secția română cît și la cea maghiară, cu titluri interesante și chiar prestigioase, marcînd o judicioasă orientare repertorială, predilecție pentru titluri inedite, în premieră pe țară

No tă

Am primit la redacția revistei noastre următoarea scrisoare, trimisă de direcția Teatrului „A. Davila“ din Pitești, pe care o reproducem, atrăgînd atenția secretariatelor literare să fie mai atente la publicarea programelor, asemenea inadvertențe repetîndu-se cu prea multă regularitate.

„Dintr-o deficiență de ordin organizatoric, care ne aparține, în articolul-cronică „Microstagiune bucureșteană“, semnat de Cristina Constantin în nr. 4/1974 al revistei Dvs., a apărut o eroare de nume, care pune într-o situație neplăcută pe unul din actorii noștri.

Considerăm de datoria noastră să vă aducem la cunoștință că aprecierile făcute la adresa actorului Radu Coriolan (pag. 42, col. II, rînd 22—24) nu i se cuvin, întrucît, în seara respectivă, rolul a fost interpretat de actorul Nicolae Drăgan. În caietul de sală — sursa probabilă de informare a cronicarei — nu fusese operată înlocuirea necesară, greșeală de care, așa cum am arătat mai sus, ne facem vinovați. Apreciînd ca îndreptătită sesizarea actorului Radu Coriolan, rugăm redacția ca în măsura posibilităților să rectifice eroarea, eliberîndu-l astfel de un real complex.

Cu anticipată mulțumiri, vă rugăm să primiți salutările noastre tovarășești.“

„Războiul Troiei nu va avea loc“ de Giraudoux — Teatrul de Stat din Oradea, secția română.

(*Răscola rebelilor de pe „Caine“*, în stagiunea trecută, *A șasea putere*, acum), receptivitate față de o dramaturgie de substanță, străbătută de teme mari, și cu deschidere spre marile întrebări ale prezentului (*Prețul de Miller*, *Tragedia Omului* de Madach, la secția maghiară) este o primă constatare îmbucurătoare pentru conicrarul poposit în orașul de pe malul Crișului. A doua, ritmicitatea premierelor, timpul susținut de lucru, caracterul serios, aplicat, al muncii în care este antrenat întreg colectivul. Această seriozitate este vădită în realizări, dar și în producțiile curente, cele lipsite de strălucire, dar vizibil marcate de efort și conștiințiozitate. O mărturie elocventă, deși aparent subsidiară, o aduce aici elaborarea îngrijită a cazieltelor-program, informate, cu o prezentare clară și adesea amplă a pieselor respective, cu încercări de punere în discuție a montărilor și bine venite incursiuni în laboratorul de creație al realizatorilor (autoarea lor, Elisabeta Pop, secretară literară).

Preocuparea constantă a teatrului orădean pentru stimularea și promovarea dramaturgiei originale, reflectată în stagiunea trecută prin lansarea unui nou dramaturg (Mircea

Bradu, cu piesa *Vlad Tepeș în ianuarie*), s-a concretizat acum, dincolo de alte inițiative, prin reluarea piesei autorilor clujeni Vasile Bebreanu și Mircea Zăciu, difuzată în premieră pe scena Teatrului Național din Cluj, *Singurătatea trăgătorului la țintă*. (În paranteză trebuie spus că la acest capitol teatrul a mai marcat în ultima vreme două puncte pozitive, jucînd, în reprezentații îngrijite, de bun nivel, *Cititorul de contor* de Paul Evreac — în premieră pe țară — și *Acești îngeri triști* de D. R. Popescu).

Singurătatea trăgătorului la țintă e rezultatul unei bune colaborări cu tînărul director de scenă Sergiu Savin, de la Teatrul Național „Matei Millo“ din Timișoara. O reprezentație auster stilizată, ce majorează deliberat datele piesei — dezbateri pe teme etice, adresîndu-se tineretului, și tratînd raporturile părinți-copii, tineri-societate, muncă, dragoste — și o transgresează în regiuni epurate de anecdotic și cotidian, spre teritoriul dezbaterilor esențiale; rezultatul este de o bună și severă simplitate, un aplicat decupaj regizoral care ordonează și strînge situațiile conflictuale în jurul unui ax dramatic central; mișcarea personajelor e dublată de o dimensiune suplimentară, o aură de gravitate tragică planează asupra grupului de tineri care-și petrec vacanța la „moara părăsită“ transformată ad-hoc în incintă a tribunalului conștiinței. Imaginea scenică susține ideea: deasupra unui practicabil înclinat, din scîndură, ce avansează spre fosă, se întretaie un joc de coloane subțiri din lemn, frumoase catarge albe care sugerează o aspirație spre înălțimi. Decorul Mariei Hăteganu-Birea, participă cu intensitate emoțională la culoarea reprezentației, la fel cortina muzicală creată de Bela Raduly, ce psalmodiază un cînt ritual cu accente tragice. Mai puțin intens, din păcate, participă interpretii la acest lucid „joc al adevărului“ din piesă, intensificat cu feroare și cu patetism tineresc de regizor. Actorii n-au avut combustia interioară necesară și, nesiguri pe exigențele unui „joc alb“, au răspuns cu dificultate la solicitarea „stărilor esențiale“: ceea ce, de pildă, îi izbuteste lui Aureliu Manea — transfigurarea unor interpreți mediocri în ofițieri ai misterului teatral — nu i-a reușit, aici, regizorului timișorean, deci, intenția pare evident asemănătoare. De vină e și textul, excesiv de livresc, cu o scriitură datată pe mari porțiuni — piesa a fost scrisă în 1961, și e încadrată într-un context social-politic azi depășit — și, în primul rînd, lipsa de experiență scenică a unor actori, care, familiarizați cu o interpretare strict realistă, aici — în registrul forțat al dramei „de idei“ — au apărut derutați; lipsa de profesionalism a interpreții principale, — Ea, rol cheie în piesă — s-a răsfrînt deasemeni cu repercusiuni negative asupra întregii montări, actrița Mariana Vasile din corpul de ansamblu al teatrului, neavînd defel datele care să-i justifice distribuirea.